

Smärtan som lyser ur dina ögon
frigörs från din knottrade hud
vattnas i din mun
har kommit att hela mig
Den har blivit mitt barn
blivit det som gör mig stark
det där iskalla källvattnet som släcker min törst
Mina läppar spänns i ett leende
när dina naglar djupt skär in i huden på min arm
de söker efter barmhärtighet
medkänsla
empati
Men ingenting finns att hitta
ty vissa saker är menade att döljas
skyddas för den värld som ännu inte förstår
Jag avundas sättet du tittar på mig
avundas ditt mod att förlåta
Jag hänförs av ditt sätt att godkänna mina salta tårar
och darrar av synd när du tar emot min förälskelse
Det som en gång varit
skulle aldrig kunna komma tillbaka
det är fasthållet av tunga järnkedjor
inristat i Tidens minne
Men det som händer nu
är för alltid menat att bli
Långa stråkar av blod
börjar rinna längs min arm
längre fram i Tidens horisont
kan man skymta ärr från en älskads naglar
som påminner om det vackra i smärta
Plötsligt slår det mig
hur hårt jag håller i dig
hur mycket jag tvingar dig att inte falla
ty utan din smärta
utan din barmhärtighet
din medkänsla
empati
så skulle inte min redan defekta kropp
som min själ så egendomligt styr
kunna åldras utan att falla i bitar
Därför
min Älskade
håller jag nu i dig
så du inte disträtt faller bakåt
över stupet som visar oss det egna
i detta eteriska rike
I min vänstra hand tar jag din högra
och försöker ursäkta
all grym skada jag blint försakat
Fanatiskt förklarar jag utan ord
hur mycket försiktig kärlek
som finns i det slutna bandet mellan oss
Jag kramar din hand hårt
när jag ridderligt
och med våta kinder
börjar dra dig närmare säker mark
Ty min balans räcker gott nog
åt oss båda

Mathilda Karlsson / Örebro